

Hồi 17

Chuyện Lạ Dập Dồn

Càng đi vào sâu, bóng tối càng như đông đặc lại. Lại thêm những giọt nước ra rít nhỏ dài theo vách đá làm cho mặt đường trơn ướt, hơi lạnh xông lên buồn buốt làn da...

Qua khỏi hai khúc quanh, chợt thấy cùng đường, Tần Quan Vũ cau mày vận công bước tới...

Y như lối cản đường vừa rồi, lại thêm một khối đá nữa chắn ngang trước mặt.

Vừa lúc ấy, giọng nói lạnh lùng quen thuộc lại vang lên:

- Cung hỷ Văn Khúc Võ Khôi đã qua khỏi cửa ải thứ nhất!

Thật là một việc lạ lùng, tiếng nói ấy từ đâu phát ra, mà như theo dõi mình từng bước?

Tần Quan Vũ cũng bằng giọng điệu lạnh lùng, hỏi lại:

- Xin hỏi, nếu muốn qua cửa ải thứ hai này thì cần có thủ tục ra sao?

- Không!

Tần Quan Vũ trầm nghĩ như thế có lẽ đỡ phiền, nhưng giọng nói của kẻ ẩn mặt lại tiếp tục vang lên:

- Tuy nhiên, vẫn xin lưu lại danh hiệu trên phiến đá.

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Tại sao phải làm như thế?

- Ấy, Vũ Nội Nhất Kỳ là một kẻ dám đột nhập Tam Quốc miếu, là người duy nhất trong suốt một trăm năm nay lại qua được cửa ải thứ nhất... lưu danh hiệu trên mặt đá là để cho một trăm năm sau, khi Tam Quốc miếu mở cửa, kỳ nhân dị sĩ khắp nơi sẽ đến tham quan, như vậy thì cái tên Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ sẽ để lại tiếng thơm muôn đời, song song với ngũ nhạc...

- Nhưng tại hạ vốn không muốn lưu danh.

- Nhưng đây là quy củ. Mà quy củ này đã được đặt ra cả một trăm năm nay rồi, và trải qua ba đời miếu chủ, vẫn chưa có một ai sử dụng. Ngày nay, các hạ là người thứ nhất, mong hãy cho Tam Quốc miếu một thể lệ về sau.

- Cũng được!

Tần Quan Vũ nhủ thầm như thế, và ngằm vận mười thành công lực lên ngón tay trở bên bàn tay phải, rồi khắc bảy chữ "Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ" lên mặt đá.

Giọng của người ẩn mặt vụt nổi lên với vẻ ngạc nhiên:

- Sâu đến bốn phân! Cung hỷ các hạ thần công vượt bậc!

Tần Quan Vũ cau mày nhìn xuống...

Quả thật đường chỉ lực khắc lên mặt đá khoét sâu xuống đến bốn phân, so với lần trước thì sâu hơn đúng một phân.

Tần Quan Vũ vừa mừng vừa lạ.

Không lẽ sau một trận giao đấu, nội lực của mình lại tăng tiến đến mức ấy hay sao?

Nhưng chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng:

- Xin đa tạ lời khen ấy!

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ, xin mời!

Tiếp theo đó, chợt có hai tiếng động dội lên rung rinh vách đá, nhiều tiếng cọ sát nghe ken két không ngừng, rồi khối đá từ từ tụt xuống, ánh sáng phát ra rực rỡ lòng hang...

Chờ cho khối đá bằng phẳng với mặt đường, Tần Quan Vũ từ từ bước tới.

Vẫn trong lòng hang đó, nhưng rõ hơn và cũng rộng hơn ra hai trượng.

Tiếng động lại rần rần nổi dậy từ phía sau lưng, Tần Quan Vũ biết khối đá đã đóng lại như cũ, nhưng chàng vẫn không quay đầu lại, cứ âm thầm thẳng tiến.

Qua khỏi hai khúc quẹo, Tần Quan Vũ vụt khựng lại, trước mặt chàng có một người đang ngồi.

Một người ngồi im lìm như đang nhập định, một người thiếu nữ dáng sắc đang độ hoa niên.

Lại một người chết mục nữa ư?

Tần Quan Vũ từ từ bước tới, còn chừng nửa trượng, chàng chú mục nhìn thật kỹ...

Lạ làm sao, sắc diện của thiếu nữ này vẫn linh động như người sống, đôi mắt lim dim, hai tay chấp lại, y như một nhà sư trong tư thế tham thiền.

Không, nhất định không phải là người chết.

Tần Quan Vũ bước tới thêm chút nữa, định nhìn cho thật kỹ nhưng chàng cảm thấy không nên. Đối diện với người thiếu nữ xinh tươi thì nam nhân không có quyền suồng sã.

Nhưng, làm cách nào để biết rõ được thật hư?

Tần Quan Vũ do dự, trầm ngâm giây lát, tia mắt vẫn không rời quan sát người thiếu nữ, và bằng một cử chỉ hết sức e dè thận trọng, Tần Quan Vũ đưa tay nắm nhẹ lấy đuôi tóc của nàng...

Vừa nắm trong tay mớ tóc, Tần Quan Vũ vụt đứng thẳng người lên, thở ra thật mạnh.

Đã gặp cảnh đó rồi, nhưng Tần Quan Vũ vẫn phải lặng người, thì ra đó lại là một người chết mục, mà lần này lại là một thiếu nữ đang ở trong tuổi xuân.

Buông thông tay cho mớ tóc rơi xuống đất, Tần Quan Vũ bất giác thở dài.

Tam Quốc miếu, một trong ba nơi võ lâm cấm địa lại thần bí và hoang đường đến mức ấy hay sao?

Thật là một điều không ai tin được.

Tần Quan Vũ lặng lẽ quay bước đi thẳng vào trong...

Qua một khúc quanh nữa, Tần Quan Vũ lại thêm một lần sững sốt, lại thêm một người ngồi chết mục. Một nam nhân tuổi độ năm mươi, không tóc không râu, vẻ mặt tươi rói như người còn sống.

Là một trò đùa hay sao chứ?

Tần Quan Vũ cảm thấy hơi bực dọc, bước thẳng luôn mấy bước, nắm vào cánh tay của lão nhân.

Trời ơi, lại là một nắm tro, y như hai người trước.

Thế là nghĩa lý gì?

Trước sau cả thấy ba người, lại đi lựa cái động này mà ngồi chết mục.

Tam Quốc miếu đã thành võ lâm cấm địa trong một trăm năm nay, tại sao những người chết mục lại cứ ngồi yên không rũ xuống?

Phải chăng họ cố dàn ra cái cảnh thần bí để tô đậm màu khủng bố?

Trong khoảng lòng hang thăm thẳm này, còn có bao nhiêu người ngồi chết mục nữa?

Tần Quan Vũ hoang mang, từ từ đi thẳng vào trong.

Cũng lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại vang lên lạnh lạnh:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đã lọt qua cửa thứ nhất, hiện đang đi vào cửa ải thứ hai. Cửa này nếu một khi bị phá thì Tam Quốc miếu từ đây trở đi kể như khó xung là vô lâm cấm địa nữa. Miếu chủ có lệnh, phải làm hết sức mình.

Âm hưởng của tiếng nói kéo dài rồi dứt hẳn. Lòng hang vẫn im lặng như tờ, không thấy bóng dáng một ai...

Tần Quan Vũ mím môi đi thẳng tới.

Và bây giờ, sự tình có lẽ đã bắt đầu.

Từ một khúc quanh ở phía trước, một bóng trắng lao ra.

Kẻ ấy, mình mặc áo trắng, mặt che lụa trắng, vóc dáng mảnh mai, tia mắt như hai luồng điện lạnh rọi thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, nhưng vẫn đứng im lìm...

Tần Quan Vũ vẫn ngang nhiên đi tới, còn cách chừng một trượng, chàng đứng thẳng người, tia mắt nhìn vào kẻ đối diện, rồi trầm giọng quát lên:

- Các hạ muốn giở trò gì? Tại hạ sẵn sàng thừa tiếp.

Người che mặt cất giọng sắc như dao:

- Tần huynh chắc chưa biết phép tắc khi muốn vào cửa ải thứ hai?

- Xin các hạ cho biết.

- Cửa ải thứ hai có quy lệ như sau, tại hạ là một trong Tam Hùng của Tam Quốc miếu, nếu Tần huynh có thể qua khỏi chương lực của Tam Hùng thì kể như cửa ải này đã bị phá.

Tần Quan Vũ thản nhiên nói:

- Tốt, vậy tại hạ xin được lãnh giáo!

Người che mặt cười nhẹ:

- Hãy khoan, nếu đã mệnh danh là Văn Khúc Võ Khôi thì tất nhiên điều đó đã nói lên rằng nội lực của Tần huynh hẳn phải đạt đến mức độ cao thâm, nếu Tần huynh có thể tiếp Tam Hùng mỗi người ba chương thì kể như là thắng cuộc.

Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng:

- Được, xin cứ ra tay.

Thừa biết qua nội lực của bát sứ giả tại cửa ải thứ nhất, lẽ tự nhiên đến Tam Hùng trấn cửa ải thứ hai này nhất định phải cao hơn, Tần Quan Vũ nhận lời và vận đầy công lực lên song chưởng sẵn sàng chờ đợi...

Nhưng cuộc diện còn như muốn kéo dài, giọng nói lạnh lùng lúc ban đầu lại vang lên:

- Văn Khúc Võ Khôi hãy nghe đây, phụng mệnh miếu chủ, nếu các hạ bằng lòng quy thuận bản miếu thì sáu cửa ải sẽ cùng mở ra một lúc, để các hạ tự tiện đi vào, khỏi phải có một cuộc tranh tài, chẳng hay tôn ý ra sao?

Bằng một giọng lạnh lùng, Tần Quan Vũ đáp liền mà không cần suy nghĩ:

- Tại hạ tuy bất tài, nhưng không phải là hạng dễ cho kẻ khác dọa nạt, xin miễn bàn chuyện ấy.

- Hay lắm, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ quả đúng là con người cương nghị. Bây giờ, người cầm đầu tam đại hộ pháp của bản miếu muốn cùng các hạ trao đổi mấy câu chuyện, không biết ý các hạ ra sao?

- Hoan nghênh!

Thốt ra lời đồng ý, Tần Quan Vũ vẫn ở trong trạng thái bất khoan...

Lời cự tuyệt ngang ngang của mình, tưởng đâu đối phương sẽ nổi cơn thịnh nộ, không ngờ lại đề nghị mình nói chuyện, quả thật sự tình càng phút càng đưa tới lạ lùng.

Liền lúc ấy, một giọng cười ròn rảng nổi lên, vẫn không thấy bóng người đâu, và tiếp đó, một giọng nói vang lên sang sảng:

- Các hạ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đấy chứ?

Tần Quan Vũ điềm nhiên:

- Tại hạ đúng là Tần Quan Vũ, còn Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi thì không dám nhận!

Đối phương lại cười cười:

- Chắc các hạ biết rõ cái đại thế của võ lâm ngày nay chứ?

- Tại hạ thật tình không rõ!

Tuy trả lời như thế, nhưng trong lòng Tần Quan Vũ cũng hết sức lạ lùng...

Tại sao bỗng dưng đối phương lại kéo vấn đề leo qua toàn cuộc võ lâm?

Giọng nói kia lại nổi lên lồng lộng:

- Có lẽ các hạ có nghiên cứu về sử học nhiều?

- Có biết đôi chút.

- Các hạ tự nhiên đã có học qua hồi Tam Quốc phân tranh?

- Đã có đọc qua.

- Dám hỏi, thời kỳ cuối cùng của Tam Quốc, thiên hạ quy về ai thống nhất? Và con người ấy ra sao?

Đúng rồi, giờ đây Tần Quan Vũ đã nắm được ít nhiều manh mối...

Rõ ràng Chủ nhân Tam Quốc miếu đã nuôi lấy dã tâm của Tư Mã Viêm, con người mở đầu nhà Tấn, với ý đồ thống nhất võ lâm và tiếp theo đó là xưng đế.

Tần Quan Vũ bật cười, nói rõ lên từng tiếng:

- Tất nhiên là tại hạ có biết. Tam Quốc rốt cuộc đều quy về Tư Mã Viêm thống nhất. Tư Mã Viêm tự là An Thế, sinh ra tướng mạo khôi ngô, tóc buông chấm đất, tay dài quá gối, tư chất thông minh... nhưng sau khi thống nhất và xưng đế, Tư Mã Viêm có phần kém đức mà trở nên phóng túng và do đó, tại vị chỉ có hai mươi sáu năm.

Đối phương cất cao giọng như tán thưởng:

- Thật quả không hổ danh là Văn Khúc... tiện đây, ta xin nói rõ cùng các hạ, đại thế võ lâm hiện nay còn có phần rối loạn hơn thời Tam Quốc. Thất phái tuy vẫn giữ vững môn hộ của mình, nhưng ngày nay so với trước kia đã xa lắm rồi. Cuộc diện võ lâm đã ngấm ngấm chia năm xẻ bảy, Chí Tôn bảo đang lăm le đứng dậy, Quỷ Huyết sắp sửa mưu đồ, và đến lúc bấy giờ thất đại môn phái làm sao đứng vững? Các hạ có tin như thế hay không?

- Điều đó khó làm cho người tin được!

- Thất đại môn phái suy vi, mọi người đều thấy rõ, chẳng lẽ các hạ lại không biết được việc ấy nữa ư?

Tại làm sao lại phải quản đến việc đó?

Tuy không muốn, nhưng Tần Quan Vũ vẫn phải trả lời:

- Sự thật vẫn là như thế, song trong chốn võ lâm vẫn nổi lên sóng dữ.

Đối phương bật cười ha hả:

- Các hạ chưa nói thật với lòng mình. Từ lúc các hạ và lệnh sư là Thủy Cảnh tiền sinh chia tay tại Tử Vong lâm, chỉ trong vòng một tháng mà bao nhiêu chuyện xảy ra, như cuộc biến động tại Hoa Sơn, thảm cảnh ở Trích Huyết giáo, v... v... chẳng lẽ các hạ còn chưa thấy rõ hay sao?

Tần Quan Vũ cảm thấy toàn thân rung động.

Đối phương là ai? Y như là hấn theo dõi chàng từng ly từng tý. Chuyện của chàng hẳn phải biết rõ như ngửa bàn tay.

Phải chăng đây là một âm mưu sắp đặt từ trước?

Một ý nghĩ thoáng qua, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời:

- Quả thật tại hạ chưa biết rõ.

Đối phương lại cười sang sảng:

- Các hạ lại không nói thật lòng mình nữa rồi. Đại thế võ lâm ngày nay, có thể bằng vào những chuyện đã gặp của các hạ mà nhìn ra tất cả "một chiếc lá rụng, đủ biết mùa thu đã tới", chẳng lẽ các hạ cứ cố tình không muốn biết cái chân lý muôn đời ấy?

Thật ra, đâu phải đợi đến những việc này, mà nội một việc xảy ra nơi Cảnh Đức trấn, Tần Quan Vũ cũng đoán được những điều sẽ phải xảy ra...

Nhưng, dụng ý của đối phương khi nói với chàng điều đó, nhất định phải có nguyên nhân khác nữa...

Nguyên nhân đó, phải chăng là con đường dẫn chàng đi đến quỳ dưới bệ Tam Quốc miếu.

Tần Quan Vũ gần giọng hỏi một câu:

- Cứ theo đó mà nói, phải chăng quý miếu đã có một hùng tâm như Tư Mã Viêm?

Giọng đối phương vụt chuyển sang nghiêm nghị:

- Các hạ đã lầm rồi. Tam Quốc miếu nhân tài đầy dẫy mà chỉ cần nhìn đến bát sứ giả thôi, có lẽ các hạ cũng đã ước lượng được rồi.

Ngung một giây, đối phương lại nói tiếp:

- Bằng vào thế lực hiện có, nếu Tam Quốc miếu có ý đồ bá chủ võ lâm, thì khi sáng lập bản miếu từ một trăm năm về trước, đã có thể thực hiện việc đó như trở bàn tay. Nhưng, bản miếu đã không làm thế, các hạ có biết vì sao chẳng?

Thật đúng là ra đường gặp quỷ. Chuyện của họ, mà họ lại hỏi người khác có biết lý do không. Tần Quan Vũ muốn chửi lên một tiếng, nhưng chàng cũng cố nói cho xuôi:

- Xin cho biết cao kiến.

- Tại làm sao ư? Tại vì thua đó, thất bại môn phái khổng chế toàn bộ võ lâm, mà khi đó, chính nghĩa hãy còn sáng tỏ. Nhưng bây giờ, bây giờ thì tà mỵ tung hoành, thất bại bất lực, tai kiếp võ lâm đã mở màn, các hạ thử nghĩ xem, Tam Quốc miếu có nên thuận lòng trời mà đem sức mỏng tài hèn của mình đứng ra để duy trì chính nghĩa hay không?

Tần Quan Vũ suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Lời lẽ của đối phương thật vô cùng khẳng khái, nhưng cuối cùng vẫn không dấu được cái đuôi tham vọng. Và rất rõ ràng, nhân lúc thất bại gặp cơn suy đồi, họ lăm le nhảy lên ngôi bá chủ võ lâm.

Ngán ngẩm trò đời, Tần Quan Vũ cả cười, nói một câu "thuốc nước":

- Theo lý thì đúng là phải như thế!

Đối phương nói như được trón:

- Các hạ quả là người thông tình đạt lý. Thật ra, Tam Quốc miếu quả có thiện chí vì võ lâm mà an định, thế mà miếu chủ vẫn trù trù chưa quyết, các hạ có biết tại sao không?

- Tại hạ không rõ.

- Nói thẳng với các hạ nhé. Trong Tam Quốc miếu, nhân tài lớp lớp, có thể nói mỗi một người đều là một cây trụ sắt trong thiên hạ, và ngay cả miếu chủ cũng lại là một nhân tài, nhưng tiếc thay bản miếu lại thiếu hẳn một người có đủ điều kiện làm thống soái.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu:

- Quả đúng là không có cái đẹp nào là toàn vẹn, và quả là một điều đại bất hạnh trong trời đất.

Đối phương nói luôn:

- Cũng có thể nói như thế, tuy nhiên, sau khi tuyển chọn được người, bản miếu sẽ bắt đầu gánh vác chuyện của võ lâm, à này...

Đối phương như chuyển sang đề tài khác:

- Đối với sự dâm loạn, thí sư của lệnh sư tử Ngọc Thường Nga Tiều Phượng Hoàng, có lẽ các hạ cảm hận lắm chứ?

Tần Quan Vũ không trả lời ngay câu hỏi, mà lại mỉm cười:

- Tại hạ cầu chúc cho quý miếu sớm tìm được nhân tài theo ý muốn.

- Hiện nay bản miếu đã tìm được một người có đủ điều kiện làm thống soái, có thể còn cao hơn bậc đó nữa, tiếc thay người ấy lại không chịu nhìn vào sự thật mà cùng với bản miếu chân thành hợp tác, thuận theo lòng trời mà tạo phúc cho võ lâm.

Thiếu chút nữa thì Tần Quan Vũ bật cười thành tiếng, nhưng chàng vẫn cố thở dài, như cùng một lòng tiếc rẻ với đối phương.

Và chàng lại cố tạo một tiếng than thế sự:

- Quả thật là chuyện lớn trong trời đất lại gặp nhiều bất hạnh thay.

Đối phương vụt hỏi:

- Các hạ có muốn biết người ấy là ai chăng?

Biết để làm gì chứ? Tần Quan Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ đường đường danh xưng võ lâm cấm địa, mà Tam Quốc miếu lại muốn nhờ mình làm thuyết khách hay sao?

Hay là muốn giở thêm một âm mưu mới nữa?

- o O o -